

Arrest

nr. 282 750 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die beide verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A. Ar. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) te Shkodër. U bent in 2008 met uw eerste man in Albanië gehuwd en kreeg één zoon (A. (...)) met hem. U scheidde van uw eerste man in 2012. Op 29 september 2013 trouwde u voor een tweede keer,

ditmaal met een Serviër. U woonde vijfeneenhalf jaar in Servië met een visum en kreeg ook met uw tweede man een zoon (Al. (...)). Naar aanleiding van de bevalling van uw tweede zoon Al. (...) kreeg u medische problemen. U kreeg tot tweemaal toe een aanval waardoor delen van uw lichaam verlamd raakten. Omwille van deze medische problematiek zocht u in Servië hulp. U wilde echter niet langer bij uw tweede man blijven. U wilde scheiden van hem, maar hij liet dat niet toe. In oktober 2018 verliet u samen met uw oudste zoon A. (...) toch uw tweede man in Servië en jullie trokken naar uw familie in Albanië. U trok eerst naar uw broer X. (...) die samenwoont met uw moeder. U woonde vier tot vijf dagen bij hen in. Daarna ging u naar uw oudste broer Ag. (...), maar omdat hij zes kinderen heeft en soms geen werk heeft verbleef u voor sommige perioden ook bij uw zussen B. (...) en Ba. (...), of bij uw tante H. (...) en oom M. (...). U en uw zoon A. (...) verbleven zo afwisselend bij verschillende familieleden die voorzagen in jullie noden tot aan jullie vertrek uit Albanië. U ging ook om hulp vragen bij de kerk en de ngo Caritas die samenwerkt met de kerk. U kreeg twee keer voedselhulp van de kerk en de ngo. Het bleef bij die twee keer omdat uw oom en zussen zeiden dat u voortaan bij hen kon blijven eten. U trachtte uw zoon A. (...) in Albanië terug in te schrijven in een school, maar zonder de schoolattesten uit Servië kon hij niet worden ingeschreven. Omwille van uw medische problemen ging u twee tot drie keer naar de spoeddienst van een ziekenhuis in Shkodër, maar omdat u niet over een medisch boekje beschikte konden ze u niet verder helpen. Naarmate de tijd verstreek wilde uw familie ook niet meer instaan voor uw zorgen en die van uw zoon A. (...). U kon niet langer een beroep doen op de hulp van uw familie en stond er alleen voor. U kende toen in Albanië veel stress en dacht aan het plegen van zelfmoord. U besprak uw problemen met uw neef Be.X. (...) die al zestien jaar in België verblijft. Hij wilde dat u ook naar België kwam en boekte voor u en uw zoon A. (...) vliegtuigtickets naar België. Toen uw neef Be. (...) op vakantie was in Albanië vertrok u op 1 mei 2019 samen met hem en met uw zoon naar België. U diende op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde bij een terugkeer naar Albanië dat u niet in uw levensonderhoud en dat van uw zoon A. (...) kan voorzien daar u arbeidsongeschikt bent. U vreesde ook dat u A. (...) niet in een school in Albanië kan inschrijven daar u niet over zijn schoolattesten uit Servië beschikt. Daarnaast vreesde u ook dat u uw medische onkosten niet kan betalen. U legde ter staving van uw eerste verzoek volgende originele documenten neer: uw paspoort en dat van uw zoon A. (...), voorschriften en attesten uit Servië in verband met uw medische problematiek, een uitspraak van de rechtbank van Durrës dat u bent gescheiden van uw eerste man (d.d. 25/05/2012), en medische documenten uit België.

Op 29 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw eerste verzoek kennelijk ongegrond. U haalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming immers geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u Albanië hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het beroep tegen deze beslissing werd op 23 juni 2020 verworpen door de RvV (Arrest nr. 237.365).

Op 26 augustus 2020 diende uw zoon A., A. (...) (o.v. (...)) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. A. (...) verklaarde dat hij samen met u naar België bent gekomen omdat jullie niet langer bij familieleden in Albanië konden verblijven en niet wisten waar jullie zich konden vestigen. A. (...) vertelde dat uw broer X. (...) u destijds verkocht aan uw tweede echtgenoot. Toen u naar Albanië wilde terugkeren, dreigde X. (...) ermee u en Adem te doden als hij jullie opnieuw zou zien, aldus A. (...). Na jullie terugkeer naar Albanië verbleven jullie welgeteld één dag bij uw moeder. X. (...) woont ook bij uw moeder maar was er die dag niet. Bij terugkeer naar Albanië vreesde A. (...) samen met u op straat te zullen belanden. A. (...) vreesde ook dat X. (...) geweld tegen jullie zou gebruiken. Verder was A. (...) bang dat slechte mensen u en hem vroeg of laat schade zouden berokkenen. A. (...) wees er ook op dat u ernstig ziek bent. Ter ondersteuning van het eerste verzoek van A. (...) maakte zijn vertrouwenspersoon volgende stukken over: twee medische attesten van het AZ Diest d.d. 5 en 18 februari 2021 van respectievelijk de dienst cardiologie en de dienst neurologie met betrekking tot u waarbij de neuroloog blijvende hersenschade vaststelt door een beroerte in 2014 en de cardioloog problemen opmerkt aan de hartkleppen; en een verslag van een psychotherapeute d.d. 26 april 2021 waarin zij verklaarde dat u symptomen van PTSS vertoont evenals een lichte mentale beperking.

Op 27 mei 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) het eerste verzoek van A. (...) niet-ontvankelijk. Er werd immers vastgesteld dat A. (...) geen eigen elementen aanhaalde die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigde. Zijn verzoek om internationale bescherming berustte hoofdzakelijk op dezelfde gronden die u aanhaalde bij uw verzoek van 7 oktober 2019, waarvoor de beslissing reeds definitief was. Bijkomend werd vastgesteld dat, ondanks dat u de problemen met uw broer X. (...) nooit eerder vermeldde, hij niet aannemelijk maakte dat u en A. (...) bij terugkeer hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de

Albanese autoriteiten. Voorts werd geconstateerd dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld dit onvoldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen. Voor wat betreft de documenten met betrekking tot uw fysieke en mentale gezondheidstoestand, kon opnieuw verwezen worden naar de beslissing in het kader van uw verzoek van 7 oktober 2019 die definitief is. In deze beslissing werd erop gewezen dat gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat u wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte. A. (...) diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RvV. Het beroep tegen deze beslissing werd op 15 februari 2022 verworpen door de RvV (Arrest nr. 268.352).

U en uw zoon A. (...) dienden op 3 maart 2022 een tweede verzoek in. In het kader van dit tweede verzoek blijven jullie bij jullie eerdere verzoekmotieven. U en A. (...) wijzen opnieuw op uw medische problemen, dat u afhankelijk bent van medicatie, dat u niet kan werken en dat jullie door niemand gesteund of geholpen worden. Jullie kunnen nergens heen, noch in Albanië, noch in Servië, omdat jullie geen huis of middelen hebben. Toen u in Servië verbleef bij uw tweede man heeft hij u bedreigd, onder andere met een pistool, en wilde hij uw zonen vermoorden. U bent twee keer verkocht geweest aan uw twee ex-partners. De tweede keer werd u verkocht door uw broer X. (...) die u daarom ook niet meer thuis aanvaardt.

U vreest bij terugkeer naar Servië dat uw tweede man u en uw zoon A. (...) zal vermoorden. Bij terugkeer naar Albanië vreest u uw broer X. (...) die u vertelde dat hij u zal vermoorden als u aan iemand kenbaar maakte dat hij u verkocht heeft. Als u zou moeten terugkeren naar Albanië zal u uw leven beëindigen.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van Nansen: Belgian Refugee Council, medische documenten, en psychologische attesten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit de door u aangebrachte medische documenten en uit uw verklaringen bleek immers dat u zich moeilijk zelfstandig kan verplaatsen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 3 oktober 2019) zat u in een rolstoel. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u onder begeleiding, in uw rolstoel en met een lift naar het lokaal op het CGVS gebracht.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Naast medische attesten die in het verlengde liggen van de attesten die u in het kader van uw eerste verzoek neerlegde, legt u in het kader van uw tweede verzoek psychologische attesten neer die erop wijzen dat u aan een depressie en vermoedelijk aan PTSS lijdt, dat u angstig bent en moeite heeft met praten. Tevens zou u zich volgens het attest kwetsbaar en onveilig voelen en weinig vertrouwen hebben in uzelf en uw omgeving. Uit een eenvoudige lezing van de verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 04/07/2022 blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen. Uit het verloop van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan dan ook niet afgeleid worden dat u moeilijkheden zou hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw nieuwe elementen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige eerste verzoek heeft uiteengezet. Zo wijzen u en uw zoon A. (...) opnieuw op uw medische problemen, dat u afhankelijk bent van medicatie, dat u niet kan werken en dat jullie door niemand gesteund of geholpen worden. Jullie kunnen nergens heen, noch in Albanië, noch in Servië, omdat jullie geen huis of middelen hebben. Toen u in Servië verbleef bij uw tweede man heeft hij u bedreigd, onder andere met een pistool, en wilde hij uw zonen vermoorden. U bent twee keer verkocht geweest aan uw twee ex-partners. De tweede keer werd u verkocht door uw broer X. (...) die u daarom ook niet meer thuis aanvaardt (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 13,17,19,20 & 23; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 17,20). U en A. (...) verklaren uitdrukkelijk dat jullie verder geen nieuwe elementen hebben (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 21; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 21). In dit verband dient te worden vastgesteld dat al de voormelde elementen reeds werden aangevoerd door u en het voorwerp uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook werd ingediend namens uw zoon A., A. (...) (o.v. (...)). Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek werd op 23 juni 2020 verworpen door de RvV (Arrest nr. 237.365). U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en ligt de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit uw vorige aanvraag kan u vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van voorgaand verzoek van u, en deze herhalingen zijn dus niet van die aard om de eerder gedane vaststellingen op te heffen. De problemen met uw broer werden dan weer in het kader van uw zoon zijn eerste verzoek door zowel het CGVS als de RvV beoordeeld. U brengt geen element aan dat hier een ander licht op kan laten schijnen.

De door u neergelegde medische en psychische documenten liggen volledig in lijn met de reeds neergelegde medische documenten en attesten van psychologische begeleiding in het kader van de eerste verzoeken van u en uw zoon (zie ingediende documenten nr 2). Deze stukken werden zodus reeds meegenomen in de beoordelingen van het CGVS en de RvV naar aanleiding van jullie eerste verzoeken. De begeleidende brief van Nansen: Belgian Refugee Council is evenmin in staat voorafgaande constateringeng ongedaan te maken. Hierin wordt gesteld dat u als alleenstaande kwetsbare vrouw met een handicap en een minderjarig kind beschouwd moet worden als behorend tot een bepaalde sociale groep en dus in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie ingediend document nr 1).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS en de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek vaststelden dat niet kan worden aangenomen dat u in Albanië verstoken zou blijven van medische verzorging, dat de medische problemen van u geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat de beweerde penibele economische situatie waarin u en uw zoon A. (...) terecht zouden dreigen te komen niet is aangetoond en dit hoe dan ook een louter sociaaleconomisch probleem is dat geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat u en A. (...) in Albanië weldegelijk beschikken over een breed sociaal netwerk dat in het verleden reeds de nodige hulp en ondersteuning bood en waarbij niet is aangetoond dat dit netwerk in de toekomst niet meer bereid zou zijn zulks te doen. Ook in het kader van uw tweede verzoek geeft u aan contact te hebben met uw moeder en zus (verklaring volgend verzoek Ar. (...), vraag 11). Voorts stelde de RvV dat u zelf aangaf dat u, zo nodig, in de toekomst wellicht ook nog steeds beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning vanwege de kerk en Karitas, dat aangenomen kan worden dat A. (...) naar school kan gaan in Albanië, dat u aangaf voor uw vertrek geen problemen te hebben gehad met uw autoriteiten of medeburgers, dat niet ernstig kan worden genomen dat u en/of A. (...) huiselijk geweld zouden riskeren, dat dezelfde vaststelling zich opdringt inzake de algemene verwijzing naar discriminatie van al dan niet afhankelijke vrouwen in Albanië en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

In het kader van het eerste verzoek van uw zoon werd dan weer gesteld dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat u en A. (...) bij terugkeer hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Ook in het kader van uw tweede verzoek tonen noch Nansen noch uzelf in concreto aan dat u zou worden gediscrimineerd op vlak van ondersteuning/toegang tot diensten, dat u het slachtoffer zou worden van misbruik of geweld, dat u en uw zoon geen beroep meer zouden kunnen doen op jullie netwerk en dat jullie aldus in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

De loutere bewering van Nansen dat u als vrouw met een handicap deel uitmaakt van een sociale groep in Albanië kan dan ook geen ander licht laten schijnen op de eerder gedane vaststelling van het CGVS en de RvV. Het gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel volstaat namelijk niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij/zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Albanië. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu. Dat er voor u een suïciderisico bestaat kan evenmin aanleiding geven tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat ook het tweede verzoek om internationale bescherming van uw zoon A., A. (...) (o.v. (...)) niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van je eerste verzoek verklaarde je de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) in Durrës, Albanië. Je bent aldus minderjarig. Je ouders zijn gescheiden. Je woonde steeds bij je moeder, A. Ar. (...) (o.v. (...)). Jij en je moeder kwamen op 1 mei 2019 in België aan.

Op 13 juni 2019 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in België in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van je moeder ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Je moeder haalde aan dat zij na de scheiding met je vader in 2013 hertrouwde met een Serviër. Zij kreeg met hem een zoon, Al. (...). Naar aanleiding van deze bevalling kreeg je moeder medische problemen waardoor delen van haar lichaam verlamd raakten. Zij wilde scheiden van haar tweede echtgenoot doch hij liet dit niet toe. In oktober 2018 verliet je moeder toch haar tweede echtgenoot en keerde samen met jou terug naar Albanië. Jullie verbleven er afwisselend bij verschillende familieleden die voorzagen in jullie noden. Je moeder trachtte je op school in te schrijven maar zonder je schoolattesten uit Servië lukte dit niet. Je moeder begaf zich enkele keren naar het ziekenhuis in Shkoder maar bij gebrek aan een medisch boekje werd zij niet geholpen. Naarmate de tijd verstreek wilden je familieleden niet langer instaan voor de zorg voor jou en je moeder. Jullie stonden er dan ook alleen voor. Je moeder kan echter niet zelf in jullie levensonderhoud voorzien daar zij arbeidsongeschikt is. Zij had veel last van stress en overwoog zich van het leven te beroven. Op 29 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal het verzoek van je moeder kennelijk ongegrond.

Voor wat betreft haar gezondheidsproblemen werd opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat je moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte. Verder werden er vraagtekens geplaatst bij de door haar geschetste economische situatie en gebrek aan netwerk. Voor wat betreft de vrees van je moeder dat ze jou niet in een school in Albanië zou kunnen inschrijven, werd opgemerkt dat ze niet alle mogelijkheden had uitgeput om aan de benodigde schoolattesten te geraken. Het beroep tegen deze beslissing werd op 23 juni 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 26 augustus 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je verklaarde dat je samen met je moeder naar België bent gekomen omdat jullie niet langer bij familieleden in Albanië konden verblijven en niet wisten waar jullie zich konden vestigen. Je oom X. (...), de broer van je moeder, had destijds je moeder verkocht aan haar tweede echtgenoot. Toen je moeder naar Albanië wilde terugkeren, dreigde je oom X. (...) ermee jou en je moeder te doden als hij jullie opnieuw zou zien. Na jullie terugkeer naar Albanië verbleven jullie welgeteld één dag bij je grootmoeder. Je oom X. (...) woont ook bij je grootmoeder maar was er die dag niet. Bij terugkeer naar Albanië vreesde je samen met je moeder op straat te zullen belanden. Je vreesde ook dat je oom geweld tegen jullie zal gebruiken. Verder was je bang dat slechte mensen jou en je moeder vroeg of laat schade zouden berokkenen. Je wees er ook op dat je moeder ernstig ziek was. Ter ondersteuning van je verzoek maakte je vertrouwenspersoon volgende stukken over: twee medische attesten van het AZ Diest d.d. 5 en 18 februari 2021 van respectievelijk de dienst cardiologie en de dienst neurologie met betrekking tot je moeder waarbij de neuroloog blijvende hersenschade vaststelt door een beroerte in 2014 en de cardioloog problemen opmerkt aan de hartkleppen; en een verslag van een psychotherapeute d.d. 26 april 2021 waarin zij verklaarde dat je moeder symptomen van PTSS vertoont evenals een lichte mentale beperking. Op 27 mei 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) jouw eerste verzoek niet-ontvankelijk. Er werd immers vastgesteld dat je geen eigen elementen aanhaalde die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigde. Jouw verzoek om internationale bescherming berustte hoofdzakelijk op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde bij haar verzoek van 7 oktober 2019, waarvoor de beslissing reeds definitief was. Bijkomend werd vastgesteld dat, ondanks dat jouw moeder de problemen met jouw oom X. (...) nooit eerder vermeldde, je niet aannemelijk maakte dat je moeder en jijzelf bij terugkeer hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Voorts werd geconstateerd dat het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld dit onvoldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen. Voor wat betrof de documenten met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van jouw moeder, kon opnieuw verwezen worden naar de beslissing in het kader van haar verzoek van 7 oktober 2019. In deze beslissing werd erop gewezen dat gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat jouw moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte. Je diende tegen deze beslissing van het CGVS een beroep in bij de RvV. Het beroep tegen deze beslissing werd op 15 februari 2022 verworpen door de RvV (Arrest nr. 268.352).

Jij en je moeder dienden op 3 maart 2022 een tweede verzoek in. In het kader van dit tweede verzoek blijven jullie bij jullie eerdere verzoekmotieven. Jij en je moeder wijzen opnieuw op haar medische problemen, dat ze afhankelijk is van medicatie, dat ze niet kan werken en dat jullie door niemand gesteund of geholpen worden. Jullie kunnen nergens heen, noch in Albanië, noch in Servië, omdat jullie geen huis of middelen hebben. Bij terugkeer naar Albanië vrees je de broer van je moeder die haar in Servië verkocht aan de man van je moeder. Bij terugkeer naar Servië vrees je deze man van je moeder en zijn familie. Die man wilde jou en jouw broer Alexander vermoorden.

Ter staving van je tweede verzoek legt je moeder volgende stukken neer: een brief van Nansen: Belgian Refugee Council, medische documenten, en psychologische attesten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je eerste verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten

van het Commissariaatgeneraal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat jouw huidige verzoekmotieven gelijklopen met deze die jouw moeder A. Ar. (...) (o.v. (...)) verklaarde. In het kader van haar tweede verzoek werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen die luidt als volgt:

" Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige eerste verzoek heeft uiteengezet. Zo wijzen u en uw zoon A. (...) opnieuw op uw medische problemen, dat u afhankelijk bent van medicatie, dat u niet kan werken en dat jullie door niemand gesteund of geholpen worden. Jullie kunnen nergens heen, noch in Albanië, noch in Servië, omdat jullie geen huis of middelen hebben. Toen u in Servië verbleef bij uw tweede man heeft hij u bedreigd, onder andere met een pistool, en wilde hij uw zonen vermoorden. U bent twee keer verkocht geweest aan uw twee ex-partners. De tweede keer werd u verkocht door uw broer X. (...) die u daarom ook niet meer thuis aanvaardt (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 13,17,19,20 & 23; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 17,20). U en A. (...) verklaren uitdrukkelijk dat jullie verder geen nieuwe elementen hebben (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 21; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 21). In dit verband dient te worden vastgesteld dat al de voormelde elementen reeds werden aangevoerd door u en het voorwerp uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook werd ingediend namens uw zoon A., A. (...) (o.v. (...)). Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek werd op 23 juni 2020 verworpen door de RvV (Arrest nr. 237.365). U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en ligt de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit uw vorige aanvraag kan u vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van voorgaand verzoek van u, en deze herhalingen zijn dus niet van die aard om de eerder gedane vaststellingen op te heffen. De problemen met uw broer werden dan weer in het kader van uw zoon zijn eerste verzoek door zowel het CGVS als de RvV beoordeeld. U brengt geen element aan dat hier een ander licht op kan laten schijnen.

De door u neergelegde medische en psychische documenten liggen volledig in lijn met de reeds neergelegde medische documenten en attesten van psychologische begeleiding in het kader van de eerste verzoeken van u en uw zoon (zie ingediende documenten nr 2). Deze stukken werden zodus reeds meegenomen in de beoordelingen van het CGVS en de RvV naar aanleiding van jullie eerste verzoeken.

De begeleidende brief van Nansen: Belgian Refugee Council is evenmin in staat voorafgaande constateringeng ongedaan te maken. Hierin wordt gesteld dat u als alleenstaande kwetsbare vrouw met een handicap en een minderjarig kind beschouwd moet worden als behorend tot een bepaalde sociale groep en dus in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie ingediend document nr 1).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS en de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek vaststelden dat niet kan worden aangenomen dat u in Albanië verstoken zou blijven van medische verzorging, dat de medische problemen van u geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat de beweerdte penibele economische situatie waarin u en uw zoon A. (...) terecht zouden dreigen te komen niet is aangetoond en dit hoe dan ook een louter sociaaleconomisch probleem is dat geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat u en A. (...) in Albanië weldegelijk beschikken over een breed sociaal netwerk dat in het verleden reeds de nodige hulp en ondersteuning bood en waarbij niet is aangetoond dat dit netwerk in de toekomst niet meer bereid zou zijn zulks te doen. Ook in het kader van uw tweede verzoek geeft u aan contact te hebben met uw moeder en zus (verklaring volgend verzoek Ar. (...), vraag 11). Voorts stelde de RvV dat u zelf aangaf dat u, zo nodig, in de toekomst wellicht ook nog steeds beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning vanwege de kerk en Karitas, dat aangenomen kan worden dat A. (...) naar school kan gaan in Albanië, dat u aangaf voor uw vertrek geen problemen te hebben gehad met uw autoriteiten of medeburgers, dat niet ernstig kan worden genomen dat u en/of A. (...) huiselijk geweld zouden riskeren, dat dezelfde vaststelling zich opdringt inzake de algemene verwijzing naar discriminatie van al dan niet afhankelijke vrouwen in Albanië en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. In het kader van het eerste verzoek van uw zoon werd dan weer gesteld dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat u en A. (...) bij terugkeer hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Ook in het kader van uw tweede verzoek tonen noch Nansen noch uzelf in concreto aan dat u zou worden gediscrimineerd op vlak van ondersteuning/toegang tot diensten, dat u het slachtoffer zou worden van misbruik of geweld, dat u en uw zoon geen beroep meer zouden kunnen doen op jullie netwerk en dat jullie aldus in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen.

De loutere bewering van Nansen dat u als vrouw met een handicap deel uitmaakt van een sociale groep in Albanië kan dan ook geen ander licht laten schijnen op de eerder gedane vaststelling van het CGVS en de RvV. Het gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel volstaat namelijk niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij/zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Albanië. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu. Dat er voor u een suïciderisico bestaat kan evenmin aanleiding geven tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Bijgevolg moet na het voorgaande besloten worden dat ook jouw huidige verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk beoordeeld moet worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet".

Verzoekende partijen wijzen in dit kader op de vluchtelingendefinitie vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951, passen de elementen uit deze definitie toe op hun situatie en stellen:

"Verzoekers vrezen bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker 2 woont 3 jaar in België en hij meent dat op heden het onmenselijk is om van hem te verwachten terug te keren naar het land van herkomst. Vooral wanneer ze met de medische en mentale problemen kampen.

Verzoekers kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten corrupt zijn.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. Verzoekende partijen beroepen zich in een tweede middel op de:

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoekende partijen voeren aan:

"Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de volgende elementen:

Het profiel van verzoekers:

Iemand die ziek is

Iemand die minderjarig is

Iemand die traumatische ervaringen meegemaakt heeft in het land van herkomst."

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de neergelegde brief van Nansen. Zij doen dienaangaande gelden als volgt:

"Verweerster heeft nagelaten om de beslissing van verzoeker 2 individueel te motiveren. Verweerster doet zich schuldig aan een knip en plak werk van de beslissingen van verzoeker 1.

Verweerster verwijst naar een arrest van uw Raad van 2020 in dit dossier om de huidige beslissingen te motiveren.

Verzoekers menen dat verweerster verplicht is om bij elke asielaanvraag de huidige situatie en vrees voor vervolging of onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling te onderzoeken.

Een arrest van Raad mag geen reden zijn om een zaak oppervlakkig te onderzoeken.

Verzoekers menen dat ze veel medische stukken voorgelegd hebben die door verweerster niet op een correcte wijze betrokken is geweest in haar foutieve oordeel.

Uw Raad weet dat Nansen niet zomaar een brief schrijft. Verzoekers menen dat ze tot een bepaalde sociale groep behoren en deze zaak in totaal over het hoofd gezien door verweerster.

Verweerster stelt dat verzoekers in verleden geholpen waren door de familie en ze zullen in de toekomst ook geholpen worden door de familie.

Verzoekers menen dat dit een vermoeden is van verweerster. Men mag geen asioldossier behandelen op basis van vermoedens.

De landeninformatie over de vrouwen zoals verzoekers 1 is geen decoratieve landeninformatie. Verzoeker 1 meent dat ze onmogelijk terug kan keren naar het land van herkomst en onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling en dan opnieuw terug te keren naar België en aan uw Raad en verweerster bewijzen.

Verzoekers menen dat in hun geval een begin van bewijs (door hun verklaringen en landeninformatie) aanwezig is waaruit blijkt dat ze gevaar lopen in het land van herkomst en dat ze minstens onderworpen zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerster heeft zelfs niet de moeite gedaan om de hieronder staande attesten te lezen en te betrekken in haar oordeel”.

Vervolgens wijzen verzoekende partijen op het psychologisch attest op naam van verzoekster van 11 februari 2022, een attest multidisciplinaire adviesraadpleging van 14 juli 2021, een follow-upverslag van 9 augustus 2021, een attest van de huisarts van 12 december 2021 en een attest consultatie neurologie van 21 december 2021. Verzoekende partijen betogen:

“Wij hebben het in dit geval over een dame die zowel fysiek als mentaal een ramp is.

Verzoeker 1 is deels verlamd en kon niet spreken als gevolg van een beroerte die ze gehad.

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat verweerster de begeleidende brief van Nansen niet goed gelezen heeft.

Verzoekers nemen 2 paragrafen van deze brief op in dit verzoekschrift om uw Raad aan te tonen hoe hun situatie zorgwekkend is:

(...)

Nogmaals:

Verweerster mag nieuw eeuwig verwijzen naar een arrest van uw raad om haar foutieve beslissingen te motiveren.

De voorgelegde stukken zijn allemaal nieuwe stukken die niet eerder voorgelegd waren. Men mag in z'n situatie van verweerster verwachten dat ze minstens deze stukken een per een bespreekt.

Verweerster heeft zelfs het niet nodig gevonden om de handicap van verzoeker 1 te betrekken in haar dossier en gevolgen van deze handicap bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst en de onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekers 1 meent dat ze door haar handicap geen toegang zal krijgen tot de medische zorgen.

De landeninformatie bevestigt dit maar verweerster beschouwt de landeninformatie als decoratie in een begeleidende brief.

Zie pagina 9 van de brief van Nanses waarin het volgende staat:

(...)

Verzoeker 1 valt door haar handicap onder de vervolgingsgrond: sociaal groep.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom dit niet het geval is volgens haar.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Last but not least: het hoger belang van het kind zoals verwoord in artikel 3 van het kinderrechten verdrag:

De medische situatie van verzoeker 1 laat haar niet toe om voor haar kind - verzoeker 2 te zorgen.

Verzoeker 1 is amper in staat om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor verzoeker 2.

Dit element is over het hoofd gezien door verweerster.”

Verzoekende partijen concluderen:

“Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Hij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vw van de Vreemdelingenwet.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

2.3. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een derde middel op de:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Verzoekende partijen betogen:

“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

(...)

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoekers zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen."

2.4. Verzoekende partijen vragen op grond van het voorgaande:

"In hoofdorde:

De beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26.07.2022 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde:

De beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 26.07.2022 m.b.t. verzoeker te vernietigen en te hervormen en verzoeker subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek."

2.5. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou (kunnen) zijn geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voorts niet uit over een maatregel tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Waar verzoekende partijen stellen dat minstens *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motiveringsplicht al dan niet geschonden is, aangezien verzoekende partijen blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van *"de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van jouw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in jouw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je eerste verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw vertrouwenspersoon die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in jouw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door jou worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat jouw rechten gerespecteerd worden en je in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verder wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Uit de door u aangebrachte medische documenten en uit uw verklaringen bleek immers dat u zich moeilijk zelfstandig kan verplaatsen. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 3 oktober 2019) zat u in een rolstoel. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u onder begeleiding, in uw rolstoel en met een lift naar het lokaal op het CGVS gebracht.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Naast medische attesten die in het verlengde liggen van de attesten die u in het kader van uw eerste verzoek neerlegde, legt u in het kader van uw tweede verzoek psychologische attesten neer die erop wijzen dat u aan een depressie en vermoedelijk aan PTSS lijdt, dat u angstig bent en moeite heeft met praten. Tevens zou u zich volgens het attest kwetsbaar en onveilig voelen en weinig vertrouwen hebben in uzelf en uw omgeving. Uit een eenvoudige lezing van de verklaring volgend verzoek DVZ, d.d. 04/07/2022 blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben voorgedaan, noch dat de kwaliteit van uw verklaringen beïnvloed werd door uw psychische problemen. Uit het verloop van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan dan ook niet afgeleid worden dat u moeilijkheden zou hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw nieuwe elementen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg te wijzen op de door hen neergelegde medische attesten inzake de psychische en medische problemen in hoofdte van verzoekster en boudweg te poneren dat verweerder hiermee geen rekening zou hebben gehouden. Hiermee ontkrachten zij de voormelde motieven dienaangaande hoegenaamd niet. Derhalve treedt de Raad verweerder in deze motieven bij.

Uit de neergelegde medische attesten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat verzoekster ten gevolge van haar psychologische problemen en/of een mogelijke lichte mentale handicap niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen en om haar asielrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. In

zoverre in deze attesten wordt aangegeven dat verzoekster een aantal symptomen vertoont en/of lijkt te vertonen, blijkt daarbij nergens dat of op welke wijze de door verzoekster aangehaalde symptomen concreet op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat hetgeen geattesteerd wordt het gevolg zou zijn van het nodige psychiatrisch onderzoek. Zij lijken dan ook vooral te zijn gebaseerd op verzoekers verklaringen, houding en gedragingen. Verder wordt er in de betreffende attesten slechts op bijzonder algemene wijze ingegaan op de betreffende symptomen. Nergens wordt daarbij specifiek en *in concreto* ingegaan op de ernst en de mate waarin verzoekster de genoemde symptomen zou vertonen. Uit deze attesten kan dan ook niet worden afgeleid dat en in welke mate de genoemde symptomen verzoekster zouden hinderen in haar dagelijkse functioneren. Ook wordt hierin niet concreet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat, laat staan in welke mate, verzoeksters zelfverklaarde psychische problemen haar daadwerkelijk zouden hebben verhinderd om haar verklaring volgend verzoek af te leggen en om in het kader van het afnemen van deze verklaring gedegen verklaringen af te leggen. Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat verzoekster zou hebben gekampt en/of zou kampen met psychische problemen die van zulke aard zouden zijn dat deze problemen haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om haar procedure internationale bescherming te volbrengen en in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar de voorgehouden psychische problemen van verzoekster en verweerder te verwijten dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze problemen van invloed zouden zijn geweest op verzoeksters gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verder gaf verzoekster bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier verzoekster, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Uit haar verklaring volgend verzoek blijkt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster, verder niet dat zich aldaar (ernstige) problemen zouden hebben voorgedaan en kan niet worden afgeleid dat de kwaliteit van verzoeksters verklaringen zou zijn beïnvloed door haar psychische en medische problemen. Het interview bij de DVZ is op een normale wijze geschied en uit de verklaring volgend verzoek kan niet worden afgeleid dat verzoekster aldaar moeilijkheden zou hebben gekend bij het uiteenzetten van haar nieuwe elementen. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er ten aanzien van verzoekster bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet *in concreto* hoe zulks op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.6. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

Dient in dit kader vooreerst te worden gewezen op de inhoud van het arrest nr. 268 352 van 15 februari 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd geveld ten aanzien van verzoeker en in het kader van diens vorige verzoek om internationale bescherming. In het voormelde arrest werd, daarbij verwijzende naar het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voordien had geveld in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster dat ook in naam van verzoeker werd ingediend, onder meer gesteld als volgt:

“Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoeker ook waar hij verwijst naar het hoger belang van het kind, zoals onder meer gewaarborgd door artikel 22bis van de Grondwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 3 van het IVRK en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, nalaat om de nodige verdere, concrete duiding te verstrekken en op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat of op welke wijze de bestreden beslissing tegen dit belang zou ingaan. Hij vergenoegt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat verweerder met het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Aldus zet verzoeker deze schending niet op dienstige wijze uiteen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens de door verzoeker aangehaalde bepalingen, waaronder artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming. (...)

Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

(...)

De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift uitgebreid de aandacht op het profiel van zijn moeder, in combinatie met zijn leeftijd. Hij benadrukt dat zij daardoor kwetsbaar zijn. Hij geeft aan het kind te zijn van een alleenstaande moeder met de nodige medische problemen, met name een fysieke en mentale beperking, dewelke gestaafd werd en wordt aan de hand van een aantal medische attesten, en wijst op “de algemeen bekende bijzonder precaire situatie van mensen met een beperking in Albanië die in armoede leven”. Tevens doet hij gelden: “vooral vrouwen met mentale beperkingen die in armoede leven en geen sociaal netwerk hebben dat hen fundamenteel kan ondersteunen, zijn het slachtoffer van wijd verspreide discriminatie (...) Bovendien riskeren zij in het bijzonder slachtoffer te worden van huiselijk geweld”. Verder beweert hij dat het neerleggen van klachten door mensen met een fysieke en mentale beperking in de praktijk vaak dode letter blijft en herhaalt hij dat personen met een handicap in Albanië in alle levenssferen worden gediscrimineerd, slachtoffer zijn van sociale uitsluiting en geen bescherming kunnen genieten. “Hierdoor dienen deze personen te kunnen terugvallen op een sociaal netwerk, bij gebreke waaraan zij volledig op zichzelf zijn aangewezen”. Verzoeker stelt dat hijzelf en zijn moeder niet kunnen terugvallen op hun familie en hun sociale netwerk, dat zijn moeder omwille van haar profiel onmogelijk in een inkomen kan voorzien en dat zij daardoor in mensonwaardige levensomstandigheden zouden dreigen terecht te komen. Meer in het bijzonder beweert hij dat zij geen onderdak, voedsel en medische zorg zouden hebben.

Dient echter te worden vastgesteld dat al de voormelde elementen reeds werden aangevoerd door verzoekers moeder en het voorwerp uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest dat de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van het door verzoekers moeder ingediende verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook werd ingediend namens verzoeker.

Bij arrest nr. 237 365 van 23 juni 2020 in de zaak RvV 242 249 / IV, oordeelde de Raad dienaangaande als volgt:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2.1. De commissaris-generaal werpt in de bestreden beslissing vooreerst op dat wat de gezondheidsproblemen betreft, de door verzoekster ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel

1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria van subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet. Verder zet de commissaris-generaal uiteen dat verzoekster bovendien weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waarom zij niet kon steunen op de medische voorzieningen in Albanië. Betreffende de door verzoekster aangehaalde vrees dat zij in Albanië niet in haar levensonderhoud en dat van haar zoon A. kan voorzien omdat zij arbeidsongeschikt is en niet over een woning of een bereidwillig netwerk beschikt, wijst de commissaris-generaal erop dat deze, net zoals de reden waarom zij geen medische kaart aanvraag, van socio-economische aard is en evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert. Ook zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, aldus de commissaris-generaal. Ook bij de door verzoekster geschetste economische situatie plaatst de commissaris-generaal enkele vraagtekens en vervolgens merkt hij op dat verzoekster in Albanië over een breed netwerk beschikt dat in het verleden reeds heeft geholpen, waarbij hij onder meer vaststelt dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar moeder, broers, zussen, oom en tante bij een terugkeer naar Albanië niet meer zouden willen helpen zoals ze dat eerder wel deden en dat zij zelf zegt dat zij in de toekomst wellicht ook nog steeds een beroep zou kunnen doen op de kerk en Caritas indien nodig. De vrees dat verzoekster haar zoon A. niet in een school in Albanië kan inschrijven omdat zij niet over de nodige schoolattesten uit Servië beschikt, wijst wederom niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, zo stelt de commissaris-generaal. Tevens besluit hij op dit punt dat de zoon wel degelijk naar school kon gaan en verzoekster niet alle mogelijkheden heeft aangewend om zijn inschrijving te bewerkstelligen, dat zij op de vraag of zij haar zoon in de toekomst naar school zou kunnen laten gaan via het Rode Kruis niets kan aanbrengen dat een ander licht schijnt op de gedane vaststellingen en dat hetzelfde dient gezegd te worden over haar antwoord op de vraag of zij in de toekomst, al dan niet met behulp van derden, de schoolattesten uit Servië zou kunnen aanvragen. Tot slot stelt de commissaris-generaal nog vast dat verzoekster vanaf oktober 2018 tot haar vertrek naar België op 1 mei 2019, onafgebroken in Albanië verbleef en dat ze verklaarde er nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten of met medeburgers.

3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster voert aan dat zij enerzijds een medische problematiek heeft, waarbij zij verduidelijkt dat zij gedeeltelijk verlamd is en doordoor rolstoelafhankelijk, en dat zij daarnaast in conflict zit met haar ex-echtgenoot in Albanië en haar echtgenoot in Servië. Zij bouwt hierop voort en zet uiteen dat uit informatie waarover zij beschikt, blijkt dat er in Albanië zeer veel sprake is van huiselijk geweld op vrouwen en kinderen en dat zij inderdaad niet meer samenwoont met haar (ex-)echtgenoot, maar dat zij angst heeft om terug te keren naar Albanië. Zij vult nog aan met de stelling dat het feit dat zij rolstoelafhankelijk is, haar angst voor haar (ex-echtgenoot) nog groter maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt ten opzichte van het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, in casu Albanië en aldus niet ten opzichte van Servië waar verzoekster eveneens gewoond heeft en een tweede maal huwde.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekster op de vraag: "Waarom vertrok u precies dan in 05/2019 uit A, wat was de aanleiding daartoe om precies op dat moment te vertrekken uit A?" volgend antwoord formuleert: "owv de kinderen, 1 van m'n kinderen is hier en 1 in S en ik wilde de kinderen bij me hebben, ik was werkonbekwaam, door alles wat ik meemaakte en alle problemen. Ik wilde een einde aan m'n leven maken, ik kreeg amper hulp van anderen en kreeg geen steun en was ten einde raad, daarom vertrok ik trouwens ook vanuit S omdat ik werkonbekwaam was en niet in staat was voor mezelf te zorgen. Ik vind het ook erg voor m'n kinderen en m'n zoon dat hij niet naar school kan gaan en ik wil natuurlijk ook een betere toekomst voor hem, ik wil niet dat ze op straat gaan bedelen of een slecht pad kiezen en ze een gwn goed leven kunnen leiden." (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 6). Op de vraag: "Kan u mij vertellen waarom u A verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren? Ik zal u niet onderbreken. Vertel het wel chronologisch en noem mensen bij naam. Laat af en toe een pauze zodat we alles goed kunnen vertalen. Probeer ook duidelijk aan te geven wanneer bepaalde incidenten gebeurden." luidt het antwoord: "De situatie is zeer moeilijk voor mij, ik ben zelf heel ziek, m'n kinderen zijn gescheiden, 1 in A en 1 in S, ik ben niet in staat m'n kinderen te herenigen zonder hulp van een advocaat, ik ben ook niet in staat om voor hun onderwijs te zorgen en ben zelf ook arbeidsonbekwaam. Natuurlijk alles wat ik wens is dat alles goed komt met de kinderen en dat ze herenigd worden. Dat ze een normaal leven krijgen, beter dan dat van mij, mijn leven maakt niet meer uit, ik lig er niet van wakker of ik sterf, ik kan toch weinig achterlaten. Geen rijkdom, geen werk, geen woning, het enige zijn gwn m'n kinderen. Dat is alles, ik wil graag dat ze herenigd worden en dat ze beiden naar school

kunnen gaan.” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 1 augustus 2019, pagina 14), op de vraag “wat vreest u precies bij een terugkeer naar A?”: “Ik heb zo’n gedachten; zelfmoord plegen, m’n zoon terugbrengen naar z’n vader, de andere is al bij z’n vader, en een einde maken aan m’n leven, het stelt weinig voor” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 14) en op de vraag “Hoe heeft u die laatste maanden in A doorgebracht?”: “Afzien, stress, alle miserie, de kinderen, anders had ik die zelfmoordgedachten niet gehad als ik een normaal leven had kunnen leiden, alles was tezamen, heen en weer gaan, kinderen, gezondheid” (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 15).

De Raad stelt dan ook vast dat uit voormelde antwoorden van verzoekster op concrete vragen naar de redenen van vertrek en het verblijf gedurende de laatste maanden in Albanië geen verwijzing naar huiselijk geweld ten aanzien van haar of haar kinderen blijkt. Verzoekster beschrijft evenmin concrete gebeurtenissen in haar verzoekschrift, laat staan dat zij dit aantoonst. Waar verzoekster na confrontatie met een negatieve beslissing plots poneert te vrezen voor huiselijk geweld, kan zij derhalve niet ernstig worden genomen. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar een algemene discriminatie van vrouwen en daarenboven van afhankelijke vrouwen in Albanië.

Verzoekster geeft geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing, noch formuleert zij concrete voorbeelden van conflicten, huiselijk geweld of voormelde discriminatie. Zij formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie omtrent huiselijk geweld en het beperkte aanbod dat zou bestaan aan diensten voor slachtoffers van huiselijk geweld. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering in de bestreden beslissing die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad besluit dan ook dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Betreffende (haar vrees voor terugkeer ten gevolge van) haar medische problemen, dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten wijzigen, zo wordt vastgesteld, niets aan de gedane vaststellingen.

3.3. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Albanië.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 3 juni 2020 verwijst naar de feiten en bepaalde middelen uit haar verzoekschrift, en summier een aantal argumenten zoals aangehaald in haar verzoekschrift herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Verzoeker reikt in het kader van het huidige, voorliggende, in zijn naam ingediende verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die aan de beoordeling die geschiedde bij het voormelde

arrest afbreuk zouden kunnen doen en/of een ander licht zouden kunnen werpen op de in dit arrest gedane vaststellingen. In zoverre hij in dit kader verwijst naar informatie die zou dateren van 2019, dient, nog daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom deze informatie niet kon worden bijbracht in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat reeds eerder werd ingediend door verzoekers moeder en dat ook werd ingediend namens verzoeker en dat evenmin kan worden ingezien waarom deze informatie niet reeds werd overgemaakt aan verweerder, immers te worden vastgesteld dat hij deze informatie niet bijbrengt.

Uit de vaststellingen gedaan in het voormelde arrest blijkt genoegzaam dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers moeder in Albanië verstoken zou blijven van medische verzorging, dat de medische problemen van verzoekers moeder geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat de beweerde penibele economische situatie waarin verzoeker en zijn moeder terecht zouden dreigen te komen niet is aangetoond en hoe dan ook een louter sociaal-economisch probleem is dat geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat verzoeker en zijn moeder in Albanië weldegelijk beschikken over een breed sociaal netwerk dat in het verleden reeds de nodige hulp en ondersteuning bood en waarbij niet is aangetoond dat dit netwerk in de toekomst niet meer bereid zou zijn zulks te doen, dat verzoekers moeder bovendien zelf aangaf dat zij, zo nodig, in de toekomst wellicht ook nog steeds beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning vanwege de kerk en Caritas, dat aangenomen kan worden dat verzoeker naar school kan gaan in Albanië, dat verzoeksters moeder aangaf voor haar vertrek geen problemen te hebben gehad met haar autoriteiten of medeburgers, dat op basis van de verklaringen en het verzoekschrift van verzoekers moeder in het geheel niet ernstig kan worden genomen dat verzoekers moeder en/of verzoeker huiselijk geweld zouden riskeren, dat dezelfde vaststelling zich opdringt inzake de algemene verwijzing naar discriminatie van al dan niet afhankelijke vrouwen in Albanië en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde bij haar verzoek van 7 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat je in Albanië op straat zal belanden omdat je bij niemand terecht kan. Je wijst ook op de gezondheidsproblemen van je moeder (CGVS p. 6). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou geldt.

(...)

Voor wat betreft de documenten met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van je moeder, kan opnieuw verwezen worden naar de beslissing in het kader van het verzoek van je moeder van 7 oktober 2019 die definitief is. In deze beslissing werd erop gewezen dat gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria voorzien in de Conventie van Genève of met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Daarnaast werd vastgesteld dat je moeder wel degelijk toegang had tot medische zorgen in Albanië maar er om economische en administratieve redenen geen gebruik van maakte.”

In zoverre verzoeker daarnaast herhaalt dat hij problemen zou vrezen met en met de dood werd bedreigd door één van zijn nonkels, dient te worden opgemerkt dat dit element iedere geloofwaardigheid ontbeert. Zo dit zou stroken met de werkelijkheid, kon immers worden aangenomen dat verzoekers moeder hiervan enige melding zou hebben gemaakt in het verzoek om internationale bescherming dat zij ook namens verzoeker indiende. Dat zij dit niet zou hebben gedaan uit angst om ruchtbaarheid aan haar zaak te geven, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst weerhield dit verzoekers moeder er immers kennelijk niet van om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat eveneens werd ingediend namens verzoeker, uiteindelijk wel melding te maken van (de vrees voor) huiselijk geweld jegens haar en verzoeker. Waarom zij wel zulk gevoelig gegeven zou durven aanvoeren doch niet zou durven vermelden dat de nonkel van verzoeker ook voor problemen zorgde of zulks zou kunnen doen, kan niet worden ingezien. Op een verzoeker om internationale bescherming rust bovendien de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Dat verzoekers moeder van de

beweerde problemen met en vrees ten overstaan van de nonkel van verzoeker eerder niet de minste melding maakte, volstaat gelet op het voorgaande, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen, weldegelijk om te besluiten dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg is het verwijt dat verweerder verzoekers moeder niet opriep om hierover nader te worden gehoord niet dienstig en wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voor wat betreft jouw vrees voor je nonkel X. (...) die jou en je moeder met de dood bedreigde (CGVS, p. 4-6), moet vooreerst worden vastgesteld dat je moeder hierover met geen woord repte in haar opeenvolgende verklaringen. Het gegeven dat je moeder een dergelijk zwaarwichtig voorval niet vermeldde roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Voor wat betreft de verwijzing naar crimineel geweld – je verwijst naar slechte mensen die jou en je moeder schade zouden kunnen berokkenen (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat noch jij noch je moeder hiervan ooit het slachtoffer werden. Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld is onvoldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met de louter algemene, hypothetische en ongefundeerde bewering dat er mogelijks mensen zijn die hem en zijn moeder schade zouden kunnen berokkenen om het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijner hoofde aannemelijk te maken.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat, gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie en de hierop geschraagde, uitgebreide en pertinente motivering inzake de beschikbare beschermingsmogelijkheden in verzoekers land van herkomst, verzoeker hoe dan ook in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij, zo hij hiertoe, eventueel met de steun van zijn moeder, andere familieleden of sociale contacten, de kerk of Caritas, dan wel op zelfstandige wijze, de nodige pogingen zou ondernemen, bij eventuele problemen met zijn nonkel of mogelijke criminele feiten verstoken zou blijven van de bescherming van zijn eigen, nationale autoriteiten.

In dit kader kan bovendien worden benadrukt dat Albanië werd opgenomen in de lijst van veilige landen in artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.”

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Uit je verklaringen blijkt dat jouw huidige verzoekmotieven gelijklopen met deze die jouw moeder A. Ar. (...) (o.v. (...)) verklaarde. In het kader van haar tweede verzoek werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige eerste verzoek heeft uiteengezet. Zo wijzen u en uw zoon A. (...) opnieuw op uw medische problemen, dat u afhankelijk bent van medicatie, dat u niet kan werken en dat jullie door niemand gesteund of geholpen worden. Jullie kunnen nergens heen, noch in Albanië, noch in Servië, omdat jullie geen huis of middelen hebben. Toen u in Servië verbleef bij uw tweede man heeft hij u bedreigd, onder andere met een pistool, en wilde hij uw zonen vermoorden. U bent twee keer verkocht geweest aan uw twee ex-partners. De tweede keer werd u verkocht door uw broer X. (...) die u daarom ook niet meer thuis aanvaardt (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 13,17,19,20 & 23; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 17,20). U en A. (...) verklaren uitdrukkelijk dat jullie verder geen nieuwe elementen hebben (verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.Ar. (...), vraag 21; verklaring volgend verzoek d.d. 04/07/2022 A.A. (...), vraag 21). In dit verband dient te worden vastgesteld dat al de voormelde elementen reeds werden aangevoerd door u en het voorwerp uitmaakten van de beoordeling die geschiedde bij het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde in het kader van het door u ingediende verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook werd ingediend namens uw zoon A., A. (...) (o.v. (...)). Uw beroep tegen de beslissing van het CGVS inzake uw eerste verzoek werd op 23 juni 2020 verworpen door de RvV (Arrest nr. 237.365). U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en ligt de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. Door het louter herhalen van dezelfde reeds beoordeelde verklaringen en motieven uit uw vorige aanvraag kan u vanzelfsprekend geen nieuw licht laten schijnen op de gedane vaststellingen van het CGVS en de RvV in het kader van voorgaand verzoek van u, en deze herhalingen zijn dus niet van die aard om de eerder gedane vaststellingen op te heffen. De problemen met uw broer werden dan weer in het kader van uw zoon zijn eerste verzoek door zowel het CGVS als de RvV beoordeeld. U brengt geen element aan dat hier een ander licht op kan laten schijnen.

De door u neergelegde medische en psychische documenten liggen volledig in lijn met de reeds neergelegde medische documenten en attesten van psychologische begeleiding in het kader van de eerste verzoeken van u en uw zoon (zie ingediende documenten nr 2). Deze stukken werden zodus reeds meegenomen in de beoordelingen van het CGVS en de RvV naar aanleiding van jullie eerste verzoeken. De begeleidende brief van Nansen: Belgian Refugee Council is evenmin in staat voorafgaande constateringeng ongedaan te maken. Hierin wordt gesteld dat u als alleenstaande kwetsbare vrouw met een handicap en een minderjarig kind beschouwd moet worden als behorend tot een bepaalde sociale groep en dus in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of in ondergeschikte orde voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie ingediend document nr 1).

Er dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS en de RvV reeds in het kader van uw eerste verzoek vaststelden dat niet kan worden aangenomen dat u in Albanië verstoken zou blijven van medische verzorging, dat de medische problemen van u geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat de beweerde penibele economische situatie waarin u en uw zoon A. (...) terecht zouden dreigen te komen niet is aangetoond en dit hoe dan ook een louter sociaaleconomisch probleem is dat geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming, dat u en A. (...) in Albanië weldegelijk beschikken over een breed sociaal netwerk dat in het verleden reeds de nodige hulp en ondersteuning bood en waarbij niet is aangetoond dat dit netwerk in de toekomst niet meer bereid zou zijn zulks te doen. Ook in het kader van uw tweede verzoek geeft u aan contact te hebben met uw moeder en zus (verklaring volgend verzoek Ar. (...), vraag 11). Voorts stelde de RvV dat u zelf aangaf dat u, zo nodig, in de toekomst wellicht ook nog steeds beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning vanwege de kerk en Karitas, dat aangenomen kan worden dat A. (...) naar school kan gaan in Albanië, dat u aangaf voor uw vertrek geen problemen te hebben gehad met uw autoriteiten of medeburgers, dat niet ernstig kan worden genomen dat u en/of A. (...) huiselijk geweld zouden riskeren, dat dezelfde vaststelling zich opdringt inzake de algemene verwijzing naar discriminatie van al dan niet afhankelijke

vrouwen in Albanië en dat de loutere verwijzing naar algemene informatie en rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. In het kader van het eerste verzoek van uw zoon werd dan weer gesteld dat er niet aannemelijk werd gemaakt dat u en A. (...) bij terugkeer hiervoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Albanese autoriteiten. Ook in het kader van uw tweede verzoek tonen noch Nansen noch uzelf in concreto aan dat u zou worden gediscrimineerd op vlak van ondersteuning/toegang tot diensten, dat u het slachtoffer zou worden van misbruik of geweld, dat u en uw zoon geen beroep meer zouden kunnen doen op jullie netwerk en dat jullie aldus in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

De loutere bewering van Nansen dat u als vrouw met een handicap deel uitmaakt van een sociale groep in Albanië kan dan ook geen ander licht laten schijnen op de eerder gedane vaststelling van het CGVS en de RvV. Het gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald risicoprofiel volstaat namelijk niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij/zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Albanië. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt, quod non in casu. Dat er voor u een suïciderisico bestaat kan evenmin aanleiding geven tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

In zoverre zij zouden trachten te laten uitschijnen dat verzoeksters medische problemen van invloed zouden (kunnen) zijn geweest op de beoordeling die geschiedde in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hun onderhavige beroep en verzoek om internationale bescherming niet kunnen aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de beoordeling die geschiedde in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming. De voormelde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genieten voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen te dezen immers kracht en gezag van gewijsde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Zo verzoekende partijen de mening toegedaan waren dat verzoekster kampte met psychische of medische problemen die van invloed waren op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming, hadden zij dit kunnen en moeten aantonen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster, dat ook werd ingediend in naam van verzoeker. Minstens konden en moesten zij zulks doen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker nadien indiende, aangezien verzoekster blijkens de heden neergelegde stukken indertijd (en dit sedert december 2020) reeds psychologisch werd opgevolgd. Hoe dan ook kan in dit kader worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoekende partijen aangevoerde medische en psychische problemen in hoofde van verzoekster. Ingevolge deze vaststellingen kan niet worden aangenomen dat de medische problemen in hoofde van verzoekster van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze een invloed hadden op de behoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast zouden trachten te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten op naam van verzoekster zouden (kunnen) volstaan om te kunnen besluiten tot de geloofwaardigheid van de vluchtmotieven en de waarachtigheid van de aangevoerde nood aan internationale bescherming, dient verder te worden opgemerkt dat deze attesten hiertoe hoegenaamd niet kunnen volstaan. Dient immers te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielrelaas of voor een nood aan bescherming, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas en een geloofwaardige nood aan bescherming kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel

niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen of te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Voor het overige liggen de verklaringen van verzoekende partijen over de medische problemen van verzoekster en de ter staving van deze problemen neergelegde medische attesten, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, volledig in dezelfde lijn als de reeds eerder, in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, door hen afgelegde verklaringen en neergelegde medische attesten, zodat deze elementen op generlei wijze afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op de beoordeling die indertijd reeds geschiedde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich er in wezen toe de door hen aangevoerde asielmotieven eenvoudigweg te herhalen, de nadruk te vestigen op het door hen neergelegde schrijven van Nansen en op algemene wijze te poneren dat verweerder met deze elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Ook hiermee doen verzoekende partijen op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze elementen gedane, pertinente en terecht vaststellingen. Ten aanzien van het schrijven van Nansen, kan bovendien nog bijkomend worden opgemerkt dat het niet ernstig is dat verzoekende partijen slechts jaren na hun aankomst in België en in het kader van hun huidige, volgende verzoek om internationale bescherming met dergelijk schrijven op de proppen komen. Waarom zij zulk schrijven, zo zij dit relevant achtten, niet veel eerder konden neerleggen, kan, te meer nu dit schrijven hoofdzakelijk lijkt te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partijen, de medische problemen waarmee verzoekster reeds jarenlang kampt en landeninformatie die dateert van de periode tot 2019, niet worden ingezien. Uit inhoud van en de landeninformatie zoals aangehaald in dit schrijven kan, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen inzake verzoeksters medische problemen en in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, hoe dan ook geenszins worden afgeleid dat de situatie in Albanië van zulke aard zou zijn dat verzoekster, dit louter omwille van het feit dat zij gehandicapt is en ondanks dat zij aldaar beschikt over een breed sociaal netwerk, nog in contact staat met haar familie en aangaf dat zij daarnaast beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning van de kerk en Caritas, aldaar daadwerkelijk en *in concreto* verstoken zou riskeren te blijven van de nodige behandeling, verhinderd zou worden om voor haar zoon te zorgen, zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd en/of bij eventuele, dergelijke problemen in de onmogelijkheid zou zijn om de nodige hulp, ondersteuning en bescherming te verkrijgen vanwege de in haar land van herkomst aanwezige organisaties en autoriteiten.

In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift daarnaast nog aanhalen dat verzoeker reeds drie jaar in België verblijft en poneren dat het daarom *“onmenselijk”* zou zijn om van hem te verwachten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich beperken tot het uiten van deze algemene, blote en ongefundeerde bewering. Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat of waarom het onmenselijk zou zijn om van verzoeker te verwachten dat deze zou terugkeren naar Albanië. Zij maken bijgevolg niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat verzoeker enkele jaren in dit land heeft gewoond hem als persoon dusdanig zou hebben gevormd dat dat verzoeker in zijn eigen land van herkomst niet (opnieuw) zou kunnen aarden en/of dat het onmenselijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij zich terug in dit land van herkomst zou vestigen. Dit geldt nog des te meer gelet op verzoekers jeugdige leeftijd, de vaststelling dat verzoeker nog maar enkele jaren in België verblijft, het feit dat verzoeker bovendien is geboren en de eerste jaren van zijn leven verbleef in Albanië, het gegeven dat verzoeker aldaar ook de periode voorafgaand aan zijn vertrek verbleef en het feit dat verzoekende partijen er beschikken over een breed (familiaal en sociaal) netwerk.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en leggen verzoekende partijen geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.8. Gezien uit het voorgaande genoegzaam blijkt dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn en dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen of feiten hebben voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen, kan het verwijt dat verweerder nader had moeten motiveren inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te dezen gelet op het bepaalde in artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

3.9. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT